

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2020/284 A CONSILIULUI

din 18 februarie 2020

de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește introducerea anumitor cerințe pentru prestatorii de servicii de plată

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 113,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽²⁾,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Directiva 2006/112/CE a Consiliului ⁽³⁾ stabilește obligațiile generale de evidență privind taxa pe valoarea adăugată (TVA) pentru persoanele impozabile.
- (2) Creșterea comerțului electronic facilitează vânzarea transfrontalieră de bunuri și servicii către consumatori finali din statele membre. În acest context, comerțul electronic transfrontalier privește livrări pentru care TVA este datorată într-un stat membru, dar furnizorul este stabilit într-un alt stat membru, pe un teritoriu terț sau într-o țară terță. Cu toate acestea, întreprinderile care comit fraude exploatează oportunitățile oferite de comerțul electronic pentru a obține avantaje de piață nelocale, sustrăgându-se de la obligațiile în materie de TVA care le revin. În cazul în care se aplică principiul impozitării la destinație, întrucât consumatorilor nu le revin obligații de evidență, statele membre în care se găsesc consumatorii au nevoie de instrumente adecvate pentru a detecta și a controla aceste întreprinderi frauduloase. Este important să fie combătută fraudă transfrontalieră în domeniul TVA cauzată de comportamentul fraudulos al unor întreprinderi în domeniul comerțului electronic transfrontalier.
- (3) Pentru marea majoritate a achizițiilor online efectuate de consumatorii din Uniune, plățile sunt realizate prin intermediul prestatorilor de servicii de plată. Pentru a furniza servicii de plată, un prestator de servicii de plată deține informații specifice pentru a identifica destinatarul sau beneficiarul plății, însoțite de detalii privind data plății, suma plătită și statul membru de origine al plății, precum și despre inițierea sau nu a plății la sediul fizic al comerciantului. Aceste informații specifice sunt deosebit de importante în contextul unei plăți transfrontaliere în care plătitorul se află într-un stat membru, iar beneficiarul plății se află într-un alt stat membru, pe un teritoriu terț sau într-o țară terță. Astfel de informații sunt necesare autorităților fiscale din statele membre (denumite în continuare „autoritățile fiscale”) pentru a-și îndeplini sarcinile de bază de detectare a întreprinderilor frauduloase și de control al obligațiilor în materie de TVA. Prin urmare, este necesar ca prestatorii de servicii de plată să pună la dispoziția autorităților fiscale respective informații pentru a le sprijini să detecteze și să combată fraudă transfrontalieră în domeniul TVA.
- (4) Pentru a combate fraudă în domeniul TVA, este important ca prestatorilor de servicii de plată să le revină obligația de a păstra o evidență suficient de detaliată și de a raporta anumite plăți transfrontaliere determinate în funcție de locația plătitorului și de locația beneficiarului plății. Ca urmare, este necesar să se definească noțiunea de locație a plătitorului și a beneficiarului plății, precum și mijloacele pentru identificarea acestor locații. Locația plătitorului și a beneficiarului plății ar trebui să genereze obligații de a păstra evidențe și de a raporta numai în sarcina prestatorilor de servicii de plată stabiliți în Uniune, iar respectivele obligații nu ar trebui să aducă atingere normelor stabilite în Directiva 2006/112/CE și în Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului ⁽⁴⁾ în ceea ce privește locul unei operațiuni impozabile.

⁽¹⁾ Avizul din 17 decembrie 2019 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ JO C 240, 16.7.2019, p. 33.

⁽³⁾ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

- (5) Pe baza informațiilor pe care le dețin deja, prestatorii de servicii de plată sunt în măsură să identifice locația beneficiarului plății și a plătitorului în legătură cu serviciile de plată pe care le execută, folosind un identificator al unui cont de plăți al plătitorului sau beneficiarului plății sau orice alt identificator care să identifice fără echivoc și să furnizeze locația beneficiarului plății și a plătitorului. Când astfel de identificatori nu sunt disponibili, locația plătitorului sau locația beneficiarului plății ar trebui să fie stabilite prin intermediul unui cod de identificare comercială care să identifice prestatorul de servicii de plată care acționează în numele plătitorului sau al beneficiarului plății în cazul în care fondurile sunt transferate unui beneficiar fără să fie creat un cont de plăți în numele unui plătitor, în cazul în care fondurile nu sunt creditate în niciun cont de plăți al beneficiarului sau în cazul în care nu este disponibil niciun alt identificator al plătitorului sau al beneficiarului plății.
- (6) În conformitate cu Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾, este important ca obligația unui prestator de servicii de plată de a păstra și de a furniza informații referitoare la o plată transfrontalieră să fie proporțională și să fie limitată la ceea ce este necesar pentru ca statele membre să combată fraudele în domeniul TVA. În plus, singurele informații referitoare la plătitor care ar trebui să fie păstrate sunt cele privind locația plătitorului. În ceea ce privește informațiile referitoare la beneficiarul plății și la plata în sine, prestatorii de servicii de plată ar trebui să li se impună să păstreze și să raporteze autorităților fiscale numai informațiile necesare pentru ca respectivele autorități fiscale să detecteze posibili autori ai unor fraude și să efectueze controale în materie de impozite. Prestatorii de servicii de plată ar trebui, prin urmare, să li se impună să păstreze evidența numai a acelor plăți transfrontaliere care ar putea indica activități economice. Introducerea unui plafon pe baza numărului de plăți primite de către un beneficiar pe parcursul unui trimestru calendaristic ar oferi un indiciu dacă plățile au fost primite sau nu ca parte a unei activități economice, excluzând astfel plățile din motive necomerciale. În cazul în care se atinge un astfel de plafon, ar urma să ia naștere obligațiile prestatorului de servicii de plată de păstrare a evidențelor și de raportare.
- (7) Este posibil ca mai mulți prestatori de servicii de plată să fie implicați într-o singură plată de la un plătitor către un beneficiar al plății. Respectiva plată poate da naștere mai multor transferuri de fonduri între diferiții prestatori de servicii de plată. Este necesar ca toți prestatorii de servicii de plată implicați într-o anumită plată, cu excepția cazului în care se aplică o excludere specifică, să aibă obligații de păstrare a evidențelor și de raportare. Respectivele evidențe și raportări ar trebui să conțină informații privind plata de la plătitorul inițial către beneficiarul final, și nu informații privind transferurile intermediare de fonduri între prestatorii de servicii de plată.
- (8) Obligațiile de a păstra evidențe și de a raporta sunt aplicabile nu numai în cazul în care un prestator de servicii de plată transferă fonduri sau emite instrumente de plată pentru plătitor, ci și în cazurile în care un prestator de servicii de plată primește fonduri sau acceptă tranzacții de plată în numele beneficiarului plății.
- (9) Obligațiile prevăzute în prezenta directivă nu ar trebui să se aplice prestatorilor de servicii de plată care nu intră sub incidența Directivei (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului ⁽⁶⁾. Prin urmare, atunci când prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plății nu sunt situați într-un stat membru, obligația de a păstra evidențe și de a raporta plățile transfrontaliere ar trebui să se aplice prestatorilor de servicii de plată ai plătitorului. În schimb, pentru ca obligațiile de a păstra evidențe și de a raporta să fie proporționale, atunci când prestatorii de servicii de plată atât ai plătitorului, cât și ai beneficiarului sunt situați într-un stat membru, numai prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plății ar trebui să păstreze evidențele. În scopul respectării obligațiilor de a păstra evidențe și de a raporta, ar trebui să se considere că un prestator de servicii de plată este situat într-un stat membru atunci când codul său de identificare comercială (BIC) sau codul său unic de identificare comercială se referă la statul membru respectiv.
- (10) Având în vedere volumul semnificativ de informații și sensibilitatea acestora în ceea ce privește protecția datelor cu caracter personal, este necesar și proporțional ca prestatorii de servicii de plată să păstreze o evidență referitoare la plățile transfrontaliere pe o perioadă de trei ani calendaristici pentru a asista statele membre să combată fraudele în domeniul TVA și să depisteze autorii de fraude. Perioada menționată reprezintă o durată suficientă pentru ca statele membre să efectueze controale în mod eficace și să investigheze fraudele suspectate în domeniul TVA sau să detecteze fraudele în domeniul TVA.
- (11) Informațiile pe care prestatorii de servicii de plată trebuie să le păstreze urmează să fie colectate și transferate între statele membre în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului ⁽⁷⁾ care stabilește normele privind cooperarea administrativă și schimbul de informații în vederea combaterii fraudei în domeniul TVA.

⁽⁵⁾ Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 77, 23.3.2011, p. 1).

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

⁽⁷⁾ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă și combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată (JO L 268, 12.10.2010, p. 1).

- (12) Frauda în domeniul TVA este o problemă comună tuturor statelor membre, dar statele membre în mod individual nu au informațiile necesare pentru a se asigura că normele în materie de TVA în sectorul comerțului electronic transfrontalier sunt aplicate corect sau pentru a combate fraudă în domeniul TVA în sectorul comerțului electronic. Întrucât obiectivul prezentei directive, și anume combaterea fraudei în domeniul TVA, nu poate fi realizat într-o măsură suficientă de către statele membre în mod individual în cazul în care există un element transfrontalier și din cauza necesității de a obține informații de la alte state membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii având în vedere amploarea sau efectele acțiunii, Uniunea poate adopta măsuri în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (13) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și se conformează principiilor recunoscute prin Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special dreptul de protecție a datelor cu caracter personal. Informațiile referitoare la plățile păstrate și furnizate în conformitate cu prezenta directivă urmează a fi prelucrate numai de către experții antifraudă ai autorităților fiscale, în limitele a ceea ce este proporțional și necesar pentru atingerea obiectivului prezentei directive, și anume de combatere a fraudei în domeniul TVA. De asemenea, prezenta directivă respectă normele prevăzute în Regulamentul (UE) 2016/679 și în Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁸⁾.
- (14) Autoritatea Europeană pentru Protecția Datelor a fost consultată în conformitate cu articolul 42 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2018/1725 și a emis un aviz la 14 martie 2019 ⁽⁹⁾.
- (15) Prin urmare, Directiva 2006/112/CE ar trebui modificată în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

La capitolul 4 din titlul XI din Directiva 2006/112/CE se introduce următoarea secțiune:

„Secțiunea 2a

Obligațiile generale ale prestatorilor de servicii de plată

Articolul 243a

În sensul prezentei secțiuni, se aplică următoarele definiții:

1. «prestator de servicii de plată» înseamnă oricare dintre categoriile de prestatori de servicii de plată menționate la articolul 1 alineatul (1) literele (a)-(d) din Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului ^(*) ori o persoană fizică sau juridică care beneficiază de o derogare în temeiul articolului 32 din directiva menționată;
2. «serviciu de plată» înseamnă oricare dintre activitățile comerciale enumerate la punctele 3-6 din anexa I la Directiva (UE) 2015/2366;
3. «plată» înseamnă, cu excepția excluderilor prevăzute la articolul 3 din Directiva (UE) 2015/2366, o «tranzacție de plată» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 5 din respectiva directivă, sau o «remitere de bani» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 22 din respectiva directivă;
4. «plătitor» înseamnă «plătitor» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 8 din Directiva (UE) 2015/2366;
5. «beneficiar al plății» înseamnă «beneficiar al plății» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 9 din Directiva (UE) 2015/2366;
6. «stat membru de origine» înseamnă «stat membru de origine» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 1 din Directiva (UE) 2015/2366;
7. «stat membru gazdă» înseamnă «stat membru gazdă» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 2 din Directiva (UE) 2015/2366;

⁽⁸⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

⁽⁹⁾ JO C 140, 16.4.2019, p. 4.

8. «cont de plăți» înseamnă «cont de plăți» în sensul definiției de la articolul 4 punctul 12 din Directiva (UE) 2015/2366;
9. «IBAN» înseamnă «IBAN» în sensul definiției de la articolul 2 punctul 15 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului (**);
10. «BIC» înseamnă «BIC» în sensul definiției de la articolul 2 punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012.

Articolul 243b

(1) Statele membre impun prestatorilor de servicii de plată să păstreze evidențe suficient de detaliate ale beneficiarilor plăților și ale plăților în legătură cu serviciile de plată pe care le furnizează pentru fiecare trimestru calendaristic, pentru a permite autorităților competente ale statelor membre să efectueze controale privind livrările de mărfuri și prestările de servicii care, în conformitate cu dispozițiile titlului V, se consideră că au loc într-un stat membru, în vederea atingerii obiectivului de combatere a fraudei în domeniul TVA.

Obligația menționată la primul paragraf se aplică numai serviciilor de plată furnizate în ceea ce privește plățile transfrontaliere. Se consideră că o plată este transfrontalieră în cazul în care plătitorul se află într-un stat membru, iar beneficiarul plății se află într-un alt stat membru, pe un teritoriu terț sau într-o țară terță.

(2) Obligația care le revine prestatorilor de servicii de plată în temeiul alineatului (1) se aplică în cazul în care, în cursul unui trimestru calendaristic, un prestator de servicii de plată prestează servicii de plată care corespund unui număr de peste 25 de plăți transfrontaliere către același beneficiar al plăților.

Numărul de plăți transfrontaliere menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se calculează cu referire la serviciile de plată prestate de prestatorul de servicii de plată pentru fiecare stat membru și pentru fiecare element de identificare astfel cum este menționat la articolul 243c alineatul (2). În cazul în care prestatorul de servicii de plată deține informații conform cărora beneficiarul plăților dispune de mai multe elemente de identificare, calculul se efectuează cu referire la beneficiarul plăților.

(3) Obligația prevăzută la alineatul (1) nu se aplică serviciilor de plată prestate de prestatorii de servicii de plată ai plătitorului pentru orice plată atunci când cel puțin unul dintre prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului se află într-un stat membru, astfel cum rezultă din codul BIC al prestatorului de servicii de plată sau din orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată și locația acestuia. Prestatorii de servicii de plată ai plătitorului includ, în orice caz, respectivele servicii de plată în calculul menționat la alineatul (2).

(4) În cazul în care prestatorilor de servicii de plată li se aplică obligația prevăzută de alineatul (1), evidențele:

- (a) sunt păstrate de către prestatorul de servicii de plată în format electronic pentru o perioadă de trei ani calendaristici de la sfârșitul anului calendaristic al datei plății;
- (b) sunt puse la dispoziție în conformitate cu articolul 24b din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 statului membru de origine al prestatorului de servicii de plată sau statelor membre gazdă în cazul în care prestatorul de servicii de plată prestează servicii de plată în alte state membre decât statul membru de origine.

Articolul 243c

(1) În aplicarea articolului 243b alineatul (1) al doilea paragraf și fără a aduce atingere prevederilor titlului V, locația plătitorului se consideră a fi în statul membru care corespunde:

- (a) codului IBAN al contului de plăți al plătitorului sau oricărui alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația plătitorului, sau în absența unor astfel de identificatori;
- (b) codului BIC sau oricărui alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele plătitorului.

(2) În aplicarea articolului 243b alineatul (1) al doilea paragraf, locația beneficiarului plății se consideră a fi în statul membru, pe teritoriul terț sau în țara terță care corespunde:

- (a) codului IBAN al contului de plăți al beneficiarului plății sau oricărui alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății, sau în absența unor astfel de identificatori;
- (b) codului BIC sau oricărui alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății.

Articolul 243d

- (1) Evidențele păstrate de prestatorii de servicii de plată, în temeiul articolului 243b, conțin următoarele informații:
- (a) codul BIC sau orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată;
 - (b) numele sau denumirea comercială a beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată;
 - (c) dacă este disponibil, orice cod de înregistrare în scopuri de TVA sau alt cod fiscal național al beneficiarului plății;
 - (d) codul IBAN sau, în absența codului IBAN, orice alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății;
 - (e) codul BIC sau orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății, în cazul în care beneficiarul primește fonduri fără să aibă un cont de plăți;
 - (f) dacă este disponibilă, adresa beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată;
 - (g) detaliile privind orice plată transfrontalieră, astfel cum este menționată la articolul 243b alineatul (1);
 - (h) detaliile privind orice restituire a unei plăți, astfel cum este identificată ca fiind legată de plățile transfrontaliere menționate la litera (g).
- (2) Informațiile menționate la alineatul (1) literele (g) și (h) conțin următoarele detalii:
- (a) data și ora efectuării plății sau a restituirii plății;
 - (b) valoarea și moneda plății sau a restituirii plății;
 - (c) statul membru de origine al plății primite de sau în numele beneficiarului plății, statul membru de destinație a restituirii, după caz, precum și informațiile utilizate pentru a stabili originea sau destinația plății sau a restituirii plății în conformitate cu articolul 243c;
 - (d) orice referință care identifică fără echivoc plata;
 - (e) dacă este cazul, informația că plata este inițiată la sediul fizic al comerciantului.”

(*) Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

(**) Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).

Articolul 2

- (1) Statele membre adoptă și publică, până cel târziu la 31 decembrie 2023, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre comunică de îndată Comisiei textul dispozițiilor respective.

Statele membre aplică dispozițiile respective de la 1 ianuarie 2024.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o astfel de trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

- (2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele principalelor dispoziții de drept intern pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

Articolul 3

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles, 18 februarie 2020.

Pentru Consiliu
Președintele
Z. MARIĆ
